

Petar Bojanić

Institute for Philosophy and Social Theory, University of Belgrade

Center for Advanced Studies, University of Rijeka

### Letter. Continental-Analytic Divide

There probably still is a Continental – Analytic divide in philosophy, but it is entirely irrelevant and therefore completely unnecessary to “be bridged.” Although bookstores in New York and London do not hold two sets of philosophy, nor have separate labels for Continental and Analytic, the first of these two really is an introduction and preamble into the latter. If we ignore some radical and trivial suggestions about the abandonment of the ‘historical element in philosophy’ or the erasure of Anglo-American philosophy from some imaginary ‘European philosophy’, so-called continental philosophers are today mostly aging or are to be found outside the walls of universities. They rarely if ever lecture at philosophy departments in Europe and the US, publish in philosophy journals, and their heirs and followers mostly cannot find work in departments and research institutions of philosophy. Not only can a young philosopher specializing exclusively in Deleuze or Heidegger not find work today, but she is aware that her task is to uncover and resolve problems of the community and that philosophy is a public and communicative endeavor. The analysis and comparison of texts, study of context and knowledge of historical models does not represent an advantage. The young philosopher, regardless of whether English is his first or second language, reads and studies philosophy in this language. It is closer to him than other philosophies.

My talk, remember, is entirely about Galen Strawson’s 1978 stay in Paris, just before beginning his doctoral studies at Oxford with Derek Parfit (“I attended the *Ecole Normale Supérieure* as an *auditeur libre* and French government scholar, joining Jacques Derrida's *Groupe de Recherche pour l'Enseignement de la Philosophie* and his seminar for Yale students in Paris – trying (without success) to understand what he was talking about”). More than twenty years later, when I arrived, I certainly did not encounter the same Derrida – this late Derrida was very clear and concise – nor was I interested in whether what he did was in philosophy or on its margins. I

wished to learn to use his “method without method,” although really part of any methodology. And I held Derrida *a priori* responsible for never constructing a dialogue with (for example) Putnam, for not bridging the Analytic-Continental divide. Regardless of the fact that Derrida spent 1957 at Harvard, as a so-called *special auditor*, recipient of a year-long “Augustus Clifford Tower Fellowship,”<sup>1</sup> it seems to me that it was his love for literature that determined his great resistance and distance to philosophy as such (and not even only the analytic kind). This resistance weakened over time, and it would appear that we have lost it entirely.

Υπάρχει πιθανώς ακόμα το Ηπειρωτικό – Αναλυτικό χάσμα στη φιλοσοφία, όμως είναι εντελώς άσχετο και συνεπώς ολότελα περιττό να «γεφυρωθεί». Παρ’ όλο που τα βιβλιοπωλεία στη Νέα Υόρκη και στο Λονδίνο δεν διαθέτουν δύο τμήματα φιλοσοφίας, ούτε έχουν ξεχωριστές επισημάνσεις για την Ηπειρωτική και Αναλυτική, η πρώτη από αυτές είναι στην πραγματικότητα μια εισαγωγή και ένα προοίμιο για τη δεύτερη. Αν αγνοήσουμε κάποιες ριζοσπαστικές και ασήμαντες προτάσεις για την εγκατάλειψη του ‘ιστορικού στοιχείου στη φιλοσοφία’, οι ονομαζόμενοι ηπειρωτικοί φιλόσοφοι σήμερα γερνούν ή βρίσκονται έξω από τα πλαίσια των πανεπιστημίων. Σπανίως, εάν όχι καθόλου, κάνουν διαλέξεις ή εκδίδουν σε τμήματα φιλοσοφίας στην Ευρώπη και στις Η.Π.Α, ή εκδίδουν σε φιλοσοφικά περιοδικά, ενώ οι κληρονόμοι και ακόλουθοί τους δυσκολεύονται να βρουν εργασία σε τμήματα και ερευνητικά ιδρύματα φιλοσοφίας. Μια νέα φιλόσοφος, ειδικευόμενη αποκλειστικά στον Deleuze ή τον Heidegger, όχι μόνο δεν μπορεί να βρει εργασία, αλλά είναι σε επίγνωση ότι ο στόχος της είναι να αποκαλύψει και να επιλύσει προβλήματα της κοινότητας και πως η φιλοσοφία είναι ένα δημόσιο και επικοινωνιακό εγχείρημα. Η ανάλυση και σύγκριση κειμένων, η μελέτη του πλαισίου και η γνώση των ιστορικών μοντέλων δεν αποτελούν πλεονέκτημα. Ο νέος φιλόσοφος, ανεξάρτητα από το αν τα Αγγλικά είναι η πρώτη ή η δεύτερη γλώσσα του, διαβάζει και μελετάει φιλοσοφία σε αυτή τη γλώσσα. Είναι πιο κοντά σε αυτή από ότι άλλες φιλοσοφίες.

Ο λόγος μου, υπενθυμίζω, αφορά τη διαμονή του Galen Strawson στο Παρίσι το 1978, ακριβώς πριν από το ξεκίνημα των διδακτορικών σπουδών του στην Οξφόρδη με τον Derek Parfit («Φοίτησα στην *Ecole Normale Supérieure* ως *auditeur libre* και ακαδημαϊκός της Γαλλικής

---

<sup>1</sup> Jacques Derrida, along with Roger Martin, translates the English manuscript of the Quine's “Les frontières de la théorie logique,” *Les études philosophiques*, n. 2, April-June 1964, 191-208. This text is preceded by a text by Nagel (who had just obtained his doctorate at Harvard), also translated from the English manuscript, by Derrida's wife, Marguerite Derrida.

κυβέρνησης, συμμετέχοντας στην *Groupe de Recherche pour l'Enseignement de la Philosophie* του Jacques Derrida, και στο σεμινάριο για φοιτητές του Yale στο Παρίσι – προσπαθώντας (χωρίς επιτυχία) να καταλάβω για τι πράγμα μιλούσε»). Πάνω από 20 χρόνια αργότερα, όταν έφτασα εγώ, σίγουρα δεν συνάντησα τον ίδιο Derrida – αυτός ο ύστερος Derrida ήταν πολύ σαφής και συνοπτικός – ούτε με ενδιέφερε εάν αυτό που έκανε ήταν μέσα στη φιλοσοφία ή στο περιθώριό της. Ήλπιζα να μάθω να χρησιμοποιώ τη «μέθοδο [του] χωρίς μέθοδο», αν και στην πραγματικότητα κομμάτι οποιασδήποτε μεθοδολογίας. Και καταλόγιζα *a priori* υπεύθυνο τον Derrida για το ότι ποτέ δεν δημιούργησε έναν διάλογο με (για παράδειγμα) τον Putnam, για το ότι δεν γεφύρωσε το Αναλυτικό-Ηπειρωτικό χάσμα. Ασχέτως με το γεγονός πως ο Derrida πέρασε το 1957 στο Harvard, ονομαζόμενος special auditor, δέκτης μιας δεκαετούς «Augustus Clifford Tower Fellowship, »<sup>2</sup> μου φαίνεται πως ήταν η αγάπη του για τη λογοτεχνία που καθόρισε την μεγάλη του αντίσταση κι απόσταση από την φιλοσοφία ως τέτοια (και όχι μόνο το αναλυτικό είδος). Αυτή η αντίσταση αδυνάτησε στο χρόνο, και φαίνεται ότι την έχουμε χάσει εντελώς.

---

<sup>2</sup> Jacques Derrida, along with Roger Martin, translates the English manuscript of the Quine's "Les frontières de la théorie logique," *Les études philosophiques*, n. 2, April-June 1964, 191-208. This text is preceded by a text by Nagel (who had just obtained his doctorate at Harvard), also translated from the English manuscript, by Derrida's wife, Marguerite Derrida.